

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

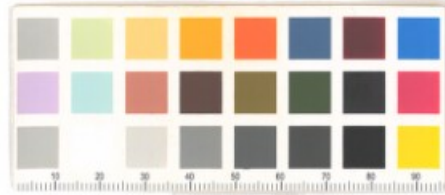
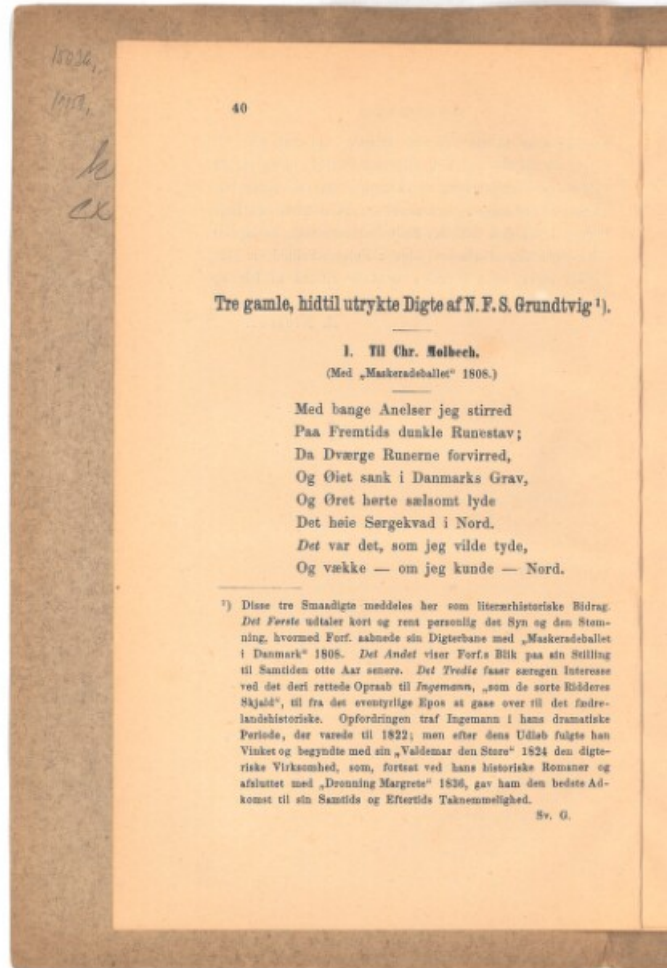
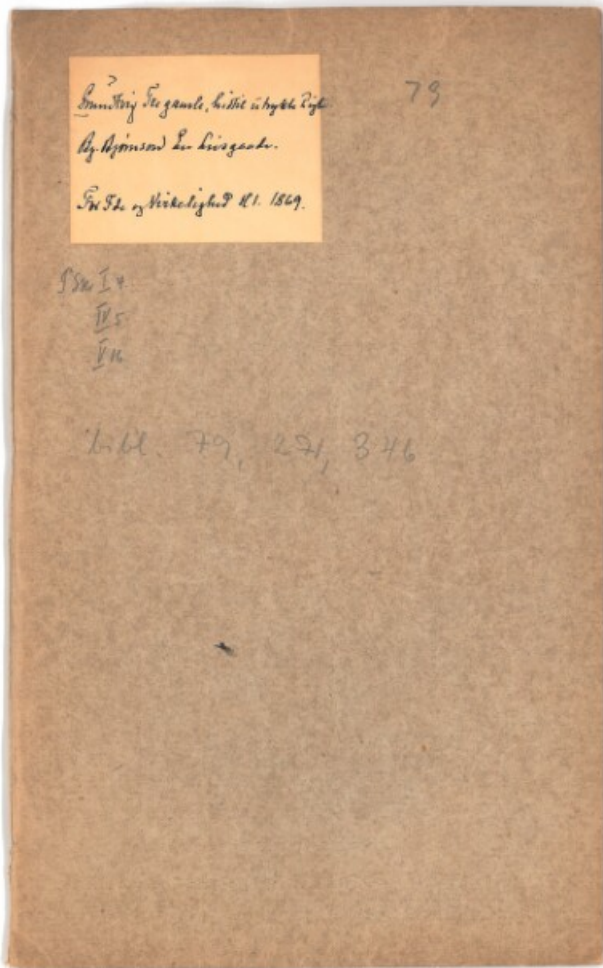
Titel: Til Chr. Molbech

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til Chr. Molbech", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1869_79-txt-shoot-idm95/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

For Synet skjalv jeg selv og bad
Alfader, at det Sorgekvad
Ei sjunges maa i lange Tider.
Men — Kraften sover, yppig groe
De Edder-Urter, — tør jeg troe,
At ei det hen mod Enden lider?

O, troer du, Kraften vaagne kan
Og stolt fornye de svundne Dage,
At Solen har for Danmarks Land
En varig Straale end tilbage, —
Da deel med mig din søde Tro!
Og Trøst og Haab og salig Ro
Skal Frygten af min Barm udjage.

2. Til Kamma Rahbek.

(Med „Blinda“ 1816.)

Gierne, sjeldne Dannekvinde!
Nævnedo jeg dig Veninde;
Gierne paa sin spinkle Vinge
Vilde liden Fugl sig svinge
Og et Nyaarsvers dig sjuuge
Med sin jævne danske Tunge;
Men den er blandt Skovens Fugle
Agtet, haanet som en Ugle;
Og hvad Under, om og dig
Dovede det høie Skrig,
Saa du og tilsidst dig vendte
Fra den Fugl, som Ingen kiendte!

Derfor staaer med bunden Tunge
Liden Fugl dit Øre nær,
Veed ei ret, om han tør sjunge,
Kan dog end ei tie kvær,
Kviddrer: siig mig Dannekvinde!
Tør jeg nævne dig Veninde?
Tør jeg ei, jeg dog ei dommer,
Kviddrer, mens jeg Kalken temmer:
Bladet skal engang sig vende,
Da skal du og Fleer mig kiende,
Om ei før, saa naar vi glade
Skue hist paa Bogens Blade
Navnene paa dem, som vilde
Vandre fromt til Livets Kilde.

3. Til Bernhard Ingemann

som „de sorte Ridders“ Skjold.
(Med „Saxos Danmarks Krønike“ 1818.)

Her kommer Thorkild Dane
Med Skaren, du har meldt,
For paa hans Helte-Bane
At følge Viduvelt.
Jeg smedded, som jeg kunde,
Dem Sværd af Saga-Malm,
Jeg skiefted nogenlunde
De gamle Spyd med Alm,
Jeg stræbte paa det Bedste
At blanke Hjelm og Skjold,

Jeg udtog Rytter-Heste
Af Syvs og Laales Fold.
En Hvirvel jeg paa Trommen
Med mine Stikker slaaer
For Kæmpe-Alderdommen
Med Retfærds Sølv-Haar.
Ei har til Ridder-Kapper
Jeg Toi, som kan forlaae,
Og sammenstukne Lapper
Maae hele Mænd forsmaa;
Ei Guld og grønne Skove
Jeg har til Mai og Meer;
Til Hjelmens Bask for vove
Er mine Penno-Fjer.
Til Anskrig fik jeg Bringe,
Men intet Bryst til Sang;
En Klokke kan jeg ringe,
Men Luth ei give Klang.

Oplad da Gjemmer dine
For Danmarks bedste Kuld!
Giv du dem Kapper fine
Med Kors af reden Guld!
Giv du dem Fugle-Fjere,
Som vnaie kan i Sky!
Giv du dem Mai og Mere,
Som groer i Bøge-Ly!
O, mød dem under Lide
Med liflig Sang og Klang!
Da vil de Semmer ride
Ad By i Dane-Vang.

